

WOJEWÓDZKI INSPEKTORAT OCHRONY ŚRODOWISKA W POZNANIU

Pięcioletnia ocena jakości powietrza pod kątem jego zanieczyszczenia: SO₂, NO₂, NO_x, CO, C₆H₆, O₃, pyłem PM10 oraz As, Cd, Ni, Pb i BaP

Poznań czerwiec 2010

1. Wstęp

Zgodnie z zapisem art. 88 ustawy Prawo ochrony środowiska, przynajmniej co 5 lat Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska dokonuje oceny jakości powietrza w strefach na potrzeby ustalenia odpowiedniego sposobu prowadzenia ocen rocznych, wykonywanych na podstawie art. 89 ustawy. W tym celu na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Instytucie Ochrony Środowiska w Warszawie zostały przygotowane *Wskazówki do pięcioletniej oceny jakości powietrza pod kątem jego zanieczyszczenia: SO₂, NO₂, NO_x, CO, C₆H₆, O₃, pyłem PM10 oraz As, Cd, Ni, Pb i BaP*, na podstawie których wykonano niniejsze opracowanie.

Ocena pięcioletnia jest prowadzona w odniesieniu do poszczególnych substancji określonych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu. Podstawowymi kryteriami do oceny pięcioletniej są wartości górnego i dolnego progu oszacowania.

Zakres oceny pięcioletniej, wykonywanej w 2010 roku, obejmuje:

- dokonanie klasyfikacji stref według progów oszacowania ze względu na: SO₂, NO₂, NO_x, CO, C₆H₆, O₃, pył PM10, zawartość ołowiu Pb, arsenu As, kadmu Cd, niklu Ni i benzo(a)pirenu BaP w pyłe PM10,
- określenie wymagań i wynikających z nich potrzeb dotyczących systemu ocen rocznych,
- zaplanowanie reorganizacji systemów ocen rocznych istniejących obecnie.

W związku z trwającym obecnie procesem transpozycji do prawa polskiego Dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy, ocenę przeprowadzono zgodnie z nowym podziałem kraju na strefy, w którym strefy stanowią:

- aglomeracja o liczbie mieszkańców powyżej 250 tys.,
- miasto o liczbie mieszkańców powyżej 100 tys.,
- pozostały obszar województwa.

2. Cele pięcioletniej oceny jakości powietrza

Ocena jakości powietrza wykonywana na mocy art. 88 ustawy Prawo ochrony środowiska ma na celu zgromadzenie informacji o stężeniach zanieczyszczeń na obszarze poszczególnych stref, w tym aglomeracji, w zakresie umożliwiającym określenie metod, jakimi powinny być dokonywane oceny roczne oraz potrzeb w zakresie prowadzenia pomiarów stężeń określonych zanieczyszczeń powietrza, zgodnie z aktualnymi wymaganiami dotyczącymi ocen rocznych. Ocena pięcioletnia dokonywana jest w strefach, w odniesieniu do poszczególnych substancji określonych w RMŚ z 17 grudnia 2008 w sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu, z uwzględnieniem kryteriów dotyczących ochrony zdrowia i ochrony roślin.

Wynikiem oceny jest:

- klasyfikacja stref na podstawie kryteriów stosowanych w ocenie pięcioletniej (progów oszacowania) w celu zaprojektowania systemu ocen rocznych zgodnie z obowiązującymi wymaganiami,
- wskazanie obszarów, gdzie występują przekroczenia lub istnieje prawdopodobieństwo przekroczenia dopuszczalnych/docelowych poziomów substancji oraz górnego progu oszacowania,
- uzyskanie informacji o przestrzennych rozkładach stężeń zanieczyszczeń na obszarze aglomeracji lub innej strefy.

3. Zakres oceny pięcioletniej

Prowadzenie ocen jakości powietrza wynika z Rozporządzenia Ministra Środowiska z 17 grudnia 2008 r. w sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu. Dla substancji tych w prawie krajowym (Rozporządzenie Ministra Środowiska z 3 marca 2008 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu) i dyrektywach WE (2008/50/WE - CAFE i 2004/107/WE) określono normatywne stężenia w postaci poziomów dopuszczalnych/docelowych/celu

długoterminowego w powietrzu, ze względu na ochronę zdrowia i ochronę roślin. W ocenach prowadzonych pod kątem spełnienia kryteriów dotyczących ochrony zdrowia uwzględnia się:

- dwutlenek siarki SO₂,
- dwutlenek azotu NO₂,
- tlenek węgla CO,
- benzen C₆H₆,
- ozon O₃,
- pył zawieszony PM10,
- ołów Pb w PM10,
- arsen As w PM10
- kadm Cd w PM10,
- nikiel Ni w PM10,
- benzo(a)piren BaP w pyłe PM10.

Oceny dokonywane pod kątem spełnienia kryteriów odniesionych do ochrony roślin dotyczą:

- dwutlenku siarki SO₂,
- tlenków azotu NO_x,
- ozonu O₃.

Niniejsza ocena nie obejmuje oceny dla pyłu PM_{2,5} (uwzględnionego w Dyrektywie 2008/50/WE), która jest przedmiotem odrębnego opracowania.

Oceny jakości powietrza wykonywane są w odniesieniu do obszaru strefy. Definicje stref określa art. 87 ustawy Prawo ochrony środowiska z 27 kwietnia 2001 r. z późniejszymi zmianami oraz rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie stref, w których dokonuje się oceny jakości powietrza. W związku z planowaną transpozycją dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz. Urz. UE L. 152 z 11.06.2008, str.1) do prawa polskiego, w założeniach do projektu ustawy o zmianie ustawy – prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw przyjmuje się, że od stycznia 2011 r. dla wszystkich zanieczyszczeń uwzględnianych w ocenach jakości powietrza będzie obowiązywał nowy układ stref (przyjęty wcześniej w ocenie pięcioletniej dla pyłu PM_{2,5}). Tym samym ocena pięcioletnia dla rozważanych zanieczyszczeń powinna być prowadzona dla nowego układu stref. W nowym układzie, dla wszystkich zanieczyszczeń uwzględnionych w ocenie, strefę stanowią:

- aglomeracja o liczbie mieszkańców powyżej 250 tys.,
- miasto o liczbie mieszkańców powyżej 100 tys.,
- pozostały obszar województwa, nie wchodzący w skład aglomeracji i miast powyżej 100 tys. mieszkańców.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z 17 grudnia 2008, oceny poziomów substancji w powietrzu ze względu na ochronę zdrowia dokonuje się w strefach na terenie całego kraju, z wyłączeniem:

- terenów zakładów pracy,
- miejsc, do których obowiązuje zakaz wstępu,
- jezdni dróg i pasów rozdzielczych dróg, z wyjątkiem sytuacji, w której piesi mają dostęp do pasa rozdzielczego.

Oceny poziomów substancji w powietrzu ze względu na ochronę roślin dokonuje się w strefach na terenie całego kraju, z wyłączeniem obszarów miast lub miejsc wymienionych powyżej. Jako obszary miast, nie podlegające obowiązkowi oceny pod kątem ochrony roślin, należy tu rozumieć: aglomeracje o liczbie mieszkańców powyżej 250 tys., miasta o liczbie mieszkańców powyżej 100 tys., oraz mniejsze miasta, znajdujące się w strefie zdefiniowanej jako pozostały obszar województwa.

Ocena pięcioletnia wykonywana w 2010 roku na potrzeby ustalenia właściwych metod ocen rocznych dla nowego układu stref obejmuje lata 2005–2009.

4. Kryteria stosowane w ocenie pięcioletniej

Podstawę klasyfikacji stref w pięcioletniej ocenie jakości powietrza, stanowią wartości górnego progu oszacowania (GPO) i dolnego progu oszacowania (DPO), gdzie górny oraz dolny próg

oszacowania oznaczają procentową część dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu (określonego dla obszarów zwykłych), poziomu docelowego lub poziomu celu długoterminowego. Obok progów oszacowania, w ocenie pięcioletniej należy także uwzględnić poziomy dopuszczalne i docelowe poszczególnych substancji. Zgodnie z art. 88 ustawy Poś, w wyniku oceny pięcioletniej dokonuje się klasyfikacji stref, odrębnie pod kątem poziomu każdej substancji, wyodrębniając strefy, w których:

- przekroczone są poziomy dopuszczalne/docelowe/celów długoterminowych;
- poziom substancji nie przekracza poziomu dopuszczalnego/docelowego i jest wyższy od górnego progu oszacowania;
- poziom substancji nie przekracza górnego progu oszacowania i jest wyższy od dolnego progu oszacowania;
- poziom substancji nie przekracza dolnego progu oszacowania.

Wartości górnego i dolnego progu oszacowania dla zanieczyszczeń, dla których wymagane jest dokonywanie oceny jakości powietrza, zostały określone w Załączniku nr 1 do Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu. Z wyjątkiem pyłu PM₁₀, dla pozostałych zanieczyszczeń są to wartości zgodne z określonymi w Dyrektywach: 2008/50/WE (CAFE) i 2004/107/WE. W związku ze wspomnianą wcześniej transpozycją Dyrektywy 2008/50/WE do prawa polskiego, w przypadku pyłu PM₁₀, dla którego wartości progów oszacowania określone w Dyrektywie różnią się od podanych w cytowanym rozporządzeniu przyjęto, że w obecnej ocenie pięcioletniej dla PM₁₀ należy zastosować kryteria zgodne z Dyrektywą CAFE. Na uwagę zasługują jednolite kryteria oceny pięcioletniej na obszarze całego kraju, niezależnie od specjalnego statusu niektórych obszarów (uzdrowisk i ochrony uzdrowiskowej).

Określanie przekroczeń górnych i dolnych progów oszacowania dla SO₂, NO₂, NO_x, CO, C₆H₆, PM₁₀, Pb

Przekroczenie/dotrzymanie górnego lub dolnego progu oszacowania powinno być oceniane na podstawie stężeń zanieczyszczenia na określonym obszarze strefy z okresu ostatnich pięciu lat, o ile dostępne są odpowiednie dane. Dla rozważanych wyżej zanieczyszczeń: SO₂, NO₂, NO_x, CO, C₆H₆, pyłu zawieszonego PM₁₀ oraz Pb w pyłe zawieszonym, próg oszacowania uznaje się za przekroczony, jeżeli podczas pięciu poprzednich lat był on przekraczany w trzech lub więcej odrębnych latach (na tym samym obszarze strefy, np. reprezentowanym przez jedną lub więcej stacji pomiarowych). Jeżeli dostępne są dane z okresu krótszego niż pięć lat, można dokonywać oceny przekroczeń górnego i dolnego rogu oszacowania na podstawie krótkookresowych kampanii pomiarowych, prowadzonych w okresie roku w miejscach o potencjalnie najwyższych stężeniach zanieczyszczenia, w połączeniu z wynikami inwentaryzacji emisji i modelowania matematycznego lub na podstawie wyników uzyskanych przy zastosowaniu innych metod oceny.

Określanie przekroczeń górnych i dolnych progów oszacowania dla As, Cd, Ni, BaP

Przekroczenia górnego lub dolnego progu oszacowania należy określić na podstawie stężeń zanieczyszczenia na określonym obszarze strefy z okresu ostatnich pięciu lat, o ile dostępne są odpowiednie dane. W ocenie dotyczącej: arsenu, kadmu, niklu i benzo(a)pirenu w pyłe zawieszonym PM₁₀, próg oszacowania uznaje się za przekroczony, jeżeli podczas pięciu poprzednich lat został on przekroczony w trzech lub więcej odrębnych latach, na tym samym obszarze strefy. Jeżeli dostępne dane nie obejmują całego okresu pięciu lat, w celu określenia przekroczeń górnych i dolnych progów oszacowania można połączyć wyniki akcji pomiarowych z krótszego okresu, prowadzonych w sezonie i w miejscach występowania potencjalnie najwyższych stężeń, z wynikami opartymi na informacjach pochodzących z inwentaryzacji emisji i modelowania matematycznego lub wykorzystać wyniki uzyskane przy zastosowaniu innych metod oceny.

Określanie przekroczeń górnego progu oszacowania dla ozonu

Przekroczenie górnego progu oszacowania powinno być oceniane na podstawie stężeń zanieczyszczenia, na określonym obszarze strefy, z okresu ostatnich pięciu lat, o ile dostępne są odpowiednie dane. Próg oszacowania dla ozonu uznaje się za przekroczony, jeżeli podczas pięciu

poprzednich lat był on przekroczony przynajmniej w jednym roku (na tym samym obszarze strefy, np. reprezentowanym przez jedną lub więcej stacji pomiarowych). Jeżeli dostępne są dane z okresu krótszego niż pięć lat, można dokonywać oceny przekroczeń górnego i dolnego rogu oszacowania na podstawie krótkookresowych kampanii pomiarowych, prowadzonych w okresie roku w miejscach o potencjalnie najwyższych stężeniach zanieczyszczenia, w połączeniu z wynikami modelowania matematycznego.

5. Klasyfikacja stref w ocenie pięcioletniej i wynikające z niej wymagania dotyczące metod ocen rocznych

Podstawę do klasyfikacji stref, dokonywanej w wyniku oceny pięcioletniej dla poszczególnych zanieczyszczeń, stanowią wartości progów oszacowania. Klasyfikacji opartej na progach oszacowania podlega każda strefa. Klasyfikacji stref dokonuje się dla każdego zanieczyszczenia oddzielnie, na podstawie najwyższych stężeń (tzn. występujących w najbardziej zanieczyszczonych rejonach) na obszarze aglomeracji lub innej strefy. Przekroczenia progów oszacowania, będące podstawą zaliczenia strefy do określonej klasy, oceniane w okresie 5 lat (liczba lat, w których stężenie było wyższe od wartości GPO lub DPO) odnosi się do konkretnych obszarów w strefie. Jeżeli dla danego zanieczyszczenia podstawę klasyfikacji pod kątem ochrony zdrowia stanowi więcej niż jeden parametr (np. stężenie średnie 1-godz. i średnie roczne w przypadku NO_2 lub stężenie średnie dobowe i średnie roczne w przypadku PM_{10}), wówczas o zaliczeniu strefy do określonej klasy dla danego zanieczyszczenia decyduje parametr, którego wartość daje mniej korzystny rezultat klasyfikacji (gorszą klasę obszaru i większe wymagania, co do metod ocen rocznych). Klasa strefy jest określana na podstawie stężeń występujących na obszarach, gdzie stężenie zanieczyszczenia jest najwyższe. W tej sytuacji gorszy wynik klasyfikacji nie świadczy o tym, że jakość powietrza na terenie całej strefy nie spełnia np. określonych kryteriów, lecz jest sygnałem, że na terenie strefy istnieje lokalny problem, który wymaga rozwiązania i który powinien być wzięty pod uwagę przy planowaniu modernizacji systemu ocen rocznych. Wyniki klasyfikacji, uzależnione od poziomu stężeń zanieczyszczenia w powietrzu, są powiązane z określonymi wymaganiami dotyczącymi metod i warunków prowadzenia ocen rocznych w strefie dla każdego z rozważanych zanieczyszczeń. Strefy o najwyższych poziomach stężeń, wymagające intensywnych programów pomiarowych, zaliczono do klasy **3**. Strefy o niskich poziomach stężeń są zaliczane do klasy **1**.

Klasyfikacja stref w ocenie pięcioletniej dla SO_2 , NO_2 , CO , C_6H_6 , PM_{10} , Pb (ochrona zdrowia)

Podstawowym kryterium klasyfikacji stref w ocenie pięcioletniej są progi oszacowania. Jeżeli jednak stężenia zanieczyszczenia na określonym obszarze strefy przekraczają wartość poziomu dopuszczalnego, wówczas na takim obszarze pomiary wysokiej jakości powinny być obowiązkowe lub priorytetowe. Ze względów praktycznych należy w takim przypadku przypisać strefie klasę 3b, w odróżnieniu od stref, na terenie których nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów danego zanieczyszczenia. Klasę 3b przypisuje się strefie, w której na danym obszarze przekroczony został górny próg oszacowania i przynajmniej w jednym roku przekroczony był poziom dopuszczalny substancji. W przypadku As , Cd , Ni oraz BaP w pyłe PM_{10} nie wyróżnia się klas 3a i 3b z uwagi na odmienny charakter wartości normatywnej – poziomu docelowego. Niemniej jednak, jeżeli stężenia wymienionych substancji na określonym obszarze strefy przekraczają wartość górnego progu oszacowania i przynajmniej w jednym roku przekroczyły wartość poziomu docelowego, wówczas na takim obszarze pomiary wysokiej jakości powinny być obowiązkowe lub priorytetowe. W przypadku ozonu nie określono dolnego progu oszacowania w odniesieniu do ochrony zdrowia – w klasyfikacji nie wyróżnia się zatem klasy 2.

Klasyfikacja stref w ocenie pięcioletniej dla SO_2 , NO_x , O_3 (ochrona roślin)

Klasy stref w ocenie pięcioletniej i wymagane metody ocen rocznych dokonywanych w oparciu o kryteria dotyczące ochrony roślin dla SO_2 i NO_x w strefach zależą od poziomów stężeń określonych w wyniku oceny pięcioletniej. W systemie ocen rocznych dla SO_2 i NO_x pod kątem ochrony roślin, pomiary w stałych punktach mogą być wykonywane z wykorzystaniem metod pasywnych. W

przypadku ozonu nie określono dolnego progu oszacowania także w odniesieniu do ochrony roślin – stąd brak klasy R2.

Wymagania dotyczące metod ocen rocznych

Wymagania dotyczące metod, jakie należy stosować w rocznej ocenie jakości powietrza, w odniesieniu do zanieczyszczeń rozważanych w niniejszych wskazówkach, zostały określone w RMŚ z 17 grudnia 2008 w sprawie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu, w Dyrektywie 2004/107/WE oraz w najnowszym akcie prawnym – w Dyrektywie CAFE – 2008/50/WE. W oparciu o zapisy zawarte w aktach prawnych, uwzględniając różne wymagania wynikające z oceny pięcioletniej, można przyjąć następujący podział metod ocen rocznych:

- pomiary wysokiej jakości w stałych punktach – najczęściej rozumiane jako pomiary ciągłe, prowadzone na stałych stacjach monitoringu z zastosowaniem mierników automatycznych dobrej klasy lub jako pomiary manualne prowadzone codziennie (jeśli metodą referencyjną jest metoda manualna);
- pomiary w stałych punktach, program mniej intensywny – oznaczają pomiary manualne na stałych stacjach monitoringu prowadzone w trybie cyklicznym (co 2–5 dni lub tylko w dni powszednie) lub także codziennie jeśli dla danego zanieczyszczenia metodą referencyjną jest pomiar automatyczny;
- pomiary wskaźnikowe – generalnie oznaczają pomiary, dla których wymagania dotyczące jakości danych są mniej restrykcyjne (np. pokrycie pomiarami 14% czasu w roku); zaliczają się do nich także pomiary z zastosowaniem prostych technik pomiarowych (np. metody pasywnej) oraz prowadzone w ograniczonym czasie (np. pomiary okresowe, w tym mobilne);
- obliczenia z wykorzystaniem matematycznych modeli rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w atmosferze i danych dotyczących emisji;
- obiektywne metody szacowania, wykorzystujące informacje o emisji zanieczyszczeń i jej źródłach;
- inne techniki wykorzystywane w ocenie obok pomiarów (w takim przypadku można zmniejszyć liczbę stałych stanowisk pomiarowych w stosunku do minimalnej – warunkiem jest jednak uzyskiwanie wystarczającej informacji o stężeniach zanieczyszczenia, na wymaganym poziomie jakości).

6. Określanie liczby stanowisk pomiarowych wymaganych do ocen

W aglomeracjach i w innych strefach gdzie pomiary stężeń zanieczyszczenia są obowiązkowe, liczba stanowisk pomiarowych wymagana do prowadzenia oceny rocznej dla określonych zanieczyszczeń pod kątem ochrony zdrowia zależy od:

- liczby ludności w aglomeracji lub innej strefie,
- najwyższych stężeń zanieczyszczenia w aglomeracji lub innej strefie, w relacji do stężeń stanowiących kryterium klasyfikacji w ocenie pięcioletniej,
- rodzaju źródeł emisji oddziałujących na dany obszar (rozproszone, punktowe),
- wykorzystywania innych metod oceny w celu uzupełnienia informacji uzyskiwanych z pomiarów na stałych stacjach monitoringu.

W przypadku braku danych na temat poziomu tła dla emitowanych zanieczyszczeń, dodatkowy punkt pomiarowy powinien być zlokalizowany na dominującym kierunku wiatru po stronie nawietrznej instalacji. Przy prowadzeniu pomiarów arsenu, kadmu, niklu i benzo(a)pirenu, ze względu na oddziaływanie instalacji wymagających pozwoleń zintegrowanych, punkt pomiarowy powinien być zlokalizowany w sposób umożliwiający monitorowanie zastosowania w tych instalacjach najlepszych dostępnych technik.

Minimalna liczba stałych punktów pomiarowych w strefie przy prowadzeniu pomiarów stężeń tlenków azotu i dwutlenku siarki w powietrzu ze względu na ochronę roślin, w przypadku, gdy pomiary stanowią jedyne źródło informacji o jakości powietrza, wynosi:

- 1 stanowisko na 20 000 km², jeśli stężenia przekraczają górny próg oszacowania,
- 1 stanowisko na 40 000 km², jeśli stężenia nie przekraczają górnego progu oszacowania i są wyższe od dolnego progu oszacowania.

Jeżeli stężenia substancji na terenie strefy (w obszarach podlegających ocenie ze względu na ochronę roślin) nie przekraczają dolnego progu oszacowania – pomiary nie są wymagane.

W przypadku, gdy pomiary stałe są jedynym źródłem informacji do oceny jakości powietrza, liczba punktów pomiarowych nie może być mniejsza od minimalnej.

7. Podstawa wykonania oceny za lata 2005–2009

Niniejszą ocenę wstępną, obejmującą lata 2005–2009, wykonano w oparciu o *Wskazówki do pięcioletniej oceny jakości powietrza pod kątem jego zanieczyszczenia: SO₂, NO₂, NO_x, CO, C₆H₆, O₃, pyłem PM₁₀ oraz As, Cd, Ni, Pb i BaP*, przygotowane przez GIOŚ. W celu wykonania oceny zestawiono wyniki pomiarów automatycznych z 28 stanowisk pracujących na 6 stacjach pomiarowych, 52 stanowisk pomiarów manualnych z 16 stacji oraz 133 stanowisk pomiarów pasywnych SO₂, NO₂ i C₆H₆, z terenu województwa wielkopolskiego. Otrzymane stężenia odniesiono do wartości kryterialnych wymaganych prawem przypisując każdej strefie odpowiednią klasę i powiązaną z nią wymaganą metodę oceny rocznej.

8. Wyniki klasyfikacji stref i wymagana metoda corocznej oceny w województwie wielkopolskim

Poniżej zestawiono wyniki klasyfikacji stref w województwie wielkopolskim i określono wymagane metody ocen rocznych. Przeprowadzono również analizę potrzeb sprzętowych, w celu koniecznej modernizacji sieci monitoringu powietrza.

Wyniki klasyfikacji stref i wymagana metoda corocznej oceny w województwie wielkopolskim

Strefa		aglomeracja poznańska		miasto Kalisz		strefa wielkopolska	
Klasyfikacja stref		klasa strefy	wymagana metoda corocznej oceny	klasa strefy	wymagana metoda corocznej oceny	klasa strefy	wymagana metoda corocznej oceny
ochrona zdrowia	SO ₂	1	PMI	1	PMI	1	PMI
	NO ₂	2	PMI	1	PMI	1	PMI
	CO	2	PMI	2	PMI	1	PWS
	C ₆ H ₆	2	PMI	2	PMI	3a	PWJ
	PM ₁₀	3b	PWJ	3b	PWJ	3b	PWJ
	Pb	1	PWS	1	PWS	1	PWS
	As	1	PWS	1	PWS	1	PWS
	Cd	1	PWS	1	PWS	1	PWS
	Ni	1	PWS	1	PWS	1	PWS
	BaP	3a	PWJ	3a	PWJ	3a	PWJ
O ₃	3	PWJ	3	PWJ	3	PWJ	
ochrona roślin	SO ₂					R2	PMI
	NO _x					R2	PMI
	O ₃					R3	PWJ

Klasa strefy: 1, 2, 3, 3a, 3b, R2, R3

Wymagana metoda corocznej oceny: PWJ – pomiary wysokiej jakości,
PMI – pomiary mniej intensywne,
PWS – pomiary wskaźnikowe.

Podsumowując wyniki oceny wstępnej, w związku ze zmianą obszaru stref stwierdzono konieczność zakupu aparatury pomiarowej, jako uzupełnienie już istniejącego wyposażenia stacji oraz w celu rozbudowy sieci pomiarowej na obszarze województwa wielkopolskiego.